

Per una majoria social catalana

L'anàlisi que cal fer dels resultats electorals del 12 de març és molt negativa a les Illes. Quan totes les forces progressistes i nacionalistes estaven consolidant una nova situació, la votació massiva al PP és un senyal d'atenció a no refiar-se i a mantenir la mobilització popular, i, a la vegada a la necessitat d'impregnar la societat d'una obra de govern amb credibilitat que permeti vèncer el caciquisme i el clientelisme, que són la força del PP.

El País Valencià, tot i la pujada en vots i extensió territorial del Bloc-Valencians pel Canvi, no ha estat possible encara treure representació parlamentària i començar a vestir una alternativa valenciana i nacional.

Al Principat les forces que componen la majoria social catalana que des de la transició democràtica governen les institucions catalanes (PSC, CiU, ERC i IC) han aguantat l'embranchida del PP, però aquest 12 de març la política catalana vers l'estat i l'estratègia de negociació portada a terme per CiU ha fracassat i la coalició que lidera Jordi Pujol ja no és necessària per a la governabilitat de l'estat. CiU durant molts anys havia oblidat la llarga tradició de la lluita unitària de Catalunya, havia optat per la bilateralitat. Per donar suport a qui manés a l'estat, tant si era el PSOE com el PP. El més greu, però, és que aquesta estratègia no ha aconseguit resultats efectius per a la reconstrucció nacional de Catalunya, només ha permès mantenir la governabilitat de l'estat i que a Catalunya CiU es perpetués en el poder sense aconseguir cap dels eixos que podrien estructurar un veritable poder polític català, un sistema de finançament, un model d'organització territorial, una normalització lingüística o un model català de policia, i tot plegat sense donar un sentit global de nacionalització de la societat i primordialment de les noves generacions que no van viure el franquisme.

Aquest aigualiment, una tasca de govern gris de CiU i la manca d'una veritable oposició del PSC en sentit nacional

català, han permès que el pacte constant de CiU en aquests quatre últims anys amb el PP hagi donat credibilitat catalana al partit d'Aznar, que ha aconseguit avenços significatius a Barcelona, Tarragona i Girona. El neonacionalisme espanyol ha aconseguit col·locar-se en una posició de sortida per a la cursa del postpujolisme i el postsocialisme davant del començament de la davallada d'aquestes dues ideologies dominants.

El neonacionalisme espanyol del PP, plenament consolidat a les Illes i al País Valencià amb la cara amable d'un home com Piqué, es llença a la conquesta subtil de l'últim reducte dels Països Catalans que se'ls hi resisteix utilitzant noves fórmules com és el camp dels mitjans de comunicació i de les noves tecnologies i els components ideològics que comporten, a més d'un potent aparell d'estat que s'ha desacomplexat, se sent orgullós d'ell mateix i creu en el seu projecte d'Espanya.

Davant de l'ofensiva que ens vindrà en els propers anys, CiU té la responsabilitat històrica de no deixar-se engalipar per suposades governabilitats, o per la pressió d'uns sectors econòmics que no sols no creuen en el país sinó que mai han arriscat res per ell i si ho han fet ha estat per omplir-se les butxaques. CiU té la responsabilitat d'ocupar l'espai central del catalanisme i del nacionalisme polític i, junt amb sectors importants del PSC, ERC i IC, crear una opció de govern forta i un projecte nacional plural que generi una majoria social capaç de resistir el neonacionalisme espanyol. Des del progrés i l'estabilitat que volem tots els ciutadans, ha de portar Catalunya a les màximes cotes d'autogovern, ha d'integrar el nostre país en una Europa en què els ciutadans catalans puguem ser nosaltres mateixos.

Miquel Sellarès

Director de 'Debat Nacionalista'

i les regles del joc seran unes altres. El govern espanyol no necessita ningú per governar i veurem la vertadera agenda del PP, semblant a la del PSOE que només accepten un nacionalisme, l'espanyol. Els espanyols han sabut aprofitar el temps i no han perdut mai de vista la construcció d'una Espanya uniforme. El trist és que estan reeixint! A què esperem per formar un moviment nacional (no un partit polític) que representi la nostra nació en conjunt i reivindiqui els nostres drets naturals?

Lluís Català Oltra, Alacant. Tots (inclòs el PP) estem digerint els resultats més sorprenents de la "democràcia postfranquista". Foren tants els que ajudaren a enroscar la femella, que s'ha passat de rosca. Després del 12 de març, els electors estaven davant d'una esgarriadora majoria no volguda per quasi ningú. El que ens espera no gosem ni imaginar-ho. I què dir dels Països Catalans. Poca cosa pot salvar-se a l'esquerra, al nacionalisme o al nacionalisme-esquerra sota aquesta riuada "popular". Només resta tractar de "remobilitzar" tot allò que lentament ha anat desmobilitzant el PSOE.

Pere Bueno, Mallorca. "I el gol que ha entrat a la porteria espanyola ha estat il·legal!" Els comentaristes estan nerviosos. Però ja se'ls ha escapat, havia de sortir l'adjectiu màgic! El Mallorca no pot tenir la porteria mallorquina -balear, si voleu- i, mai, catalana: la té espanyola, com el comentarista que radia el partit. Els catalans no hem tengut l'ocasió de tenir els micros. Hauríem pogut dir que la porteria del Mallorca és mallorquina i catalana. Ara, dir això és ser radical. Però val més plorar dret que riure agenollat!

Ramon Aznar i Garcia, Xàtiva (Costera) Unio (sic) valenciana ha estat dient que al Bloc l'ha ajudat el PP. Van aviats aquests xicots. I és que sempre parla qui més hauria de callar. A ells els ha passat igual que a Sangonera: una fartada, un rot i al clot. Quan anaren durant quatre anys a cavall del burro, no se'ls quedaren curtes les pedres. De quarta de pollastre, res. Quilo i mig lo manco! Doncs, ala, ara que ve la quaresma, bona cosa de bledes i la carn ni tastar-la.

Textos complets a l'Especial eleccions del web d'EL TEMPS